

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 26/06/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 169

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng người tu hành viên đốn thì phải từ nơi sơ phát tâm, nghĩa là sơ phát tâm như thế nào trong quá trình tu hành cứ thế mà tiến lên chứ không lui sụt. Ý của Ngài muốn nói là nếu chúng ta tu hành luôn giữ được tâm ban đầu thì việc thành tựu là không khó.

Nếu chúng ta tu hành 1 năm, 2 năm, 10 năm hay 20 năm mà Phật vẫn luôn ở trước mặt thì chúng ta sẽ thành tựu. Tuy nhiên, phàm phu chúng ta lại rất dễ đổi tâm, ý niệm trước là buông xả thì ý niệm sau đã bị dính mắc. Cứ như vậy chúng ta trải qua 10, 20 năm hay vô lượng kiếp, chúng ta vẫn mãi là phàm phu và càng ngày càng lui sụt.

Từ 10 năm trước tôi từng nhắc nhở mình rằng ngày nay gặp nhau thân thiết, chào nhau, chúc mừng nhau nhưng không khéo thì có lẽ đời sau gặp nhau không còn bắt tay chào nhau nữa mà là vỗ cánh hoặc vẫy đuôi. Nhiều người sẽ không chấp nhận cách nói này nhưng trong Kinh Địa Tạng nói rất rõ : *“Chúng sanh cõi Diêm Phù Đề, khởi tâm động niệm đều là ác”*, cho nên chúng ta không khéo tu thì đọa lạc càng lúc càng sâu, xác suất vỗ cánh hay vẫy đuôi là rất cao.

Hòa Thượng dạy hãy nhìn vào khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của mình thì chúng ta liền biết được kết quả tu hành của mình. Do đó, chúng ta phải hết sức phản tỉnh rằng: *“Thiên đường hữu lộ vô nhân đáo, địa ngục vô môn hữu khách tìm”*: Thiên đường có đường đi thì không ai vào, địa ngục không cửa mà vẫn có người đến tìm. Cho nên Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta tu hành phải giữ được tâm ban đầu và phải từ tâm ban đầu ấy mà phát triển lên chứ không để lui sụt.

Hôm qua có một anh chuyên quản lý website nổi tiếng thốt ra lời nói với tôi rằng: *“Người ngày nay phước mỏng, thiện căn cạn cợt, Phật pháp ở ngay trước mặt chỉ cần click vào là nghe mà chẳng có ai nghe.”* Thậm chí họ có nghe đi chẳng nữa thì chỗ ngộ cũng không sâu, cho nên việc làm không thấu đáo. Người xưa thì rất cần cầu Phật pháp, họ phải đi năm non bảy núi mới gặp được thiện tri thức nói pháp.

Chúng ta ngày nay rất thuận lợi, thế giới dường như thu nhỏ với mạng viễn thông trùm khắp. Lớp học chúng ta với sự có mặt của mọi người trên khắp toàn cầu vào buổi sáng cùng tề tựu về một nơi trôn trong cùng một giờ để học tập thế này là điều khó nhưng nhờ viễn thông nên có thể làm được. Bản thân tôi, cho dù không có mạng viễn thông thì tôi vẫn học bởi tôi xem đây như một thời khóa.

Mỗi người có cách giữ tâm thanh tịnh khác nhau, người thì trì chú, người thì tọa thiền còn chúng ta dùng cách học tập để giữ tâm. Khi học tập, tôi cảm thấy buông bỏ hết tất cả thế giới bên ngoài. Hòa Thượng nói nếu như nghe nhạc mà tâm được an định, thư thái thì nên nghe nhạc, nếu nghe nhạc mà tăng thêm sắc tình bạo lực thì không nên. Chỉ có nghe nhạc thiền mới giúp chúng ta thư thái còn nhạc sôi động chỉ làm người ta tăng động thêm.

Hòa Thượng nói nếu giữ được sơ phát tâm thì tu hành mau chóng có thể đạt đến thành tựu viên mãn. Khi còn nhỏ tôi được đến chùa, tôi đã bắt đầu ăn chay, niệm Phật, với tâm trạng thích thú vui vẻ đến nỗi ngày nào cũng đòi ra chùa, cứ rảnh là mong được đến chùa quét lá cây, lau tượng Phật, đánh trống, đánh khánh để công phu chiều. Nếu tâm ưa thích này còn mãi trong chúng ta thì việc thành tựu rất mau chóng. Nhưng ngày nay, cứ đến giờ công phu, tâm ưa thích như thế không còn như xưa.

Hòa Thượng khẳng định đặc biệt pháp môn niệm Phật này, nếu có thể giữ gìn tâm ban đầu vĩnh viễn không thay đổi thì chúng ta thành tựu rất nhanh. Chúng ta hãy quan sát tâm ban đầu học Phật, ban đầu gặp pháp môn niệm Phật và tâm hiện tại của mình có còn giống nhau hay đã khác nhau rồi?

Hòa Thượng nhắc đến công đức tu hành thù thắng của Bồ Tát Đại Thế Chí. Phương pháp mà Bồ Tát Đại Thế Chí dạy là: *“Gom nhiếp sáu căn, tịnh niệm nối nhau không cần phương tiện nào khác mà tự đắc tâm khai, vào thẳng được tánh Phật của chúng ta”*. Phương pháp tu hành này quá thù thắng, quá phương tiện, trong bất kỳ hoàn cảnh đời sống nào cũng có thể áp dụng được cách tu này. Nhưng Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không thể nào thể hội được là bởi vì tâm ý thô thiển, qua loa, nghiệp chướng quá nặng.”**

Ngài tiếp lời: **“Trong tất cả các pháp môn mà 10 phương ba đời tất cả chư Phật độ chúng sanh, giúp họ đoạn phiền não, vượt thoát sinh tử ra khỏi ba cõi thì không có pháp môn nào so sánh được với pháp môn niệm Phật mà Bồ Tát Đại Thế Chí đã chuyên tu, chuyên hoằng, đã dạy chúng ta.”** Chúng ta và nhiều chúng sanh nghe lời nói này có thể không tin, tuy nhiên, đây là lời của Hòa Thượng nên tôi hoàn toàn tin.

Tuy nhiên, chúng ta không nghe lời thật làm và cảm thấy khó thực hành việc gom nhiếp sáu căn trong một thế giới đầy cám dỗ này. Thế mới có lời dạy rằng ở thế giới Ta Bà này tu một ngày đêm thì bằng 100 năm cõi Phật. Cõi Phật không có cám dỗ, không có cơ hội đọa lạc, xung quanh đều là Bồ Tát bất thối, cùng các Đại Bồ Tát, đều tăng thượng duyên cho chúng ta tiến bộ. Còn ở thế giới Ta Bà, các duyên để thoát đọa nhiều đến vô số còn tăng thượng duyên để chúng ta tiến bước trên con đường tu hành thì quá ít.

Trong cuộc sống hiện đại này, pháp tu mà Bồ Tát Đại Thế Chí truyền dạy là hoàn toàn phù hợp với căn tánh chúng sanh. Theo phương pháp này, chỉ cần chúng ta gom

nhiep sáu căn: “*mắt tai mũi lưỡi thân ý*” không để chạy theo sáu trần. Tuy nhiên, ngày ngày chúng ta đang bị sáu căn dẫn dắt như thân thích xúc chạm thứ mềm mại, chần ảm đềm êm và một khi không có chần ảm đềm êm thì không ngủ được; lưỡi thích nếm vị ngon và nếu không ngon thì không ưa; tai thích nghe lời khen, tán tụng, thích nghe nhạc du dương ngược lại thì không thích; mắt cũng vậy.

Sáu căn “*mắt tai mũi lưỡi thân ý*” biểu thị cho lục tặc, sáu tên giặc. Chúng ta xem bức tượng Bồ Tát Di Lặc sẽ thấy có mấy đứa trẻ con, đứa thì nghịch mắt, đứa thì trọc mũi, đứa thì trọc lỗ tai, đứa sờ bụng v...v... của Ngài. Đó là biểu thị của sáu tên giặc luôn lôi kéo chúng ta, dẫn dắt chúng ta đi theo chúng. Vậy nên, khi chúng ta học theo Bồ Tát Đại Thế Chí, thì nghe mà như không nghe, thấy mà như không thấy, xúc chạm cũng không khởi phân biệt, chấp trước. Hằng ngày tu hành là đóng bít sáu căn lại, chỉ một câu “***A Di Đà Phật***” tịnh niệm nối nhau.

Chúng ta phải quan sát xem mình có làm như vậy không? Cho nên tốt nhất là tránh xa những nơi chốn sẽ dẫn khởi lục tặc phát huy tác dụng hay khiến tập khí phiền não của chúng ta trỗi dậy. Thứ nào khiến mình còn khởi phân biệt chấp trước thì tránh xa, đừng bao giờ cho mình cơ hội gần gũi, chính mình phải biết bảo hộ chính mình. Yếu ở mặt nào thì đừng tiếp cận mặt đó thì không bị nó sai sử. Nếu để tiếp xúc, khởi tâm thì việc xong hết rồi, chúng ta không thể đối trị được nữa.

Mình biết mình gần “*Tài Sắc Danh Thù*” sẽ dính “*Tài Sắc Danh Thù*”. Bao giờ những thứ này nhẹ đi rồi thì việc học tập của chúng ta mới nâng cao được một bước. Nếu chúng ta còn dính mắc nặng nề vào những tập khí này thì cơ hội vượt thoát sinh tử của chúng ta còn xa lắm! Chúng ta đừng nên áp đặt vọng tưởng rằng mình tu thể này cũng khá rồi đấy.

Chúng ta áp dụng chuẩn mực Thánh Hiền và lời dạy của Hòa Thượng thì kết quả luôn là 10 điểm trên thang điểm 10; hay 100 điểm trên thang điểm 100. Chúng ta có thành tựu thì không nên cho đó là năng lực của mình kéo lại rơi vào danh vọng lợi dưỡng. Thế cho nên Bồ Tát Đại Thế Chí dạy chúng ta gom nhiep sáu căn.

Hơn chục năm về trước, rất nhiều người viết email, thư tay tri ân, dùng mọi mỹ từ trên thế gian v..v. để tán tụng tôi nhưng tôi gần như không đọc, đều là xóa sạch thư điện tử. Tôi hoàn toàn nhận ra sự giả dối bên trong và quả thật sau vài năm chính người viết thư tri ân đó phàn Thầy, nói xấu cả Thầy. Ân oán tình thù ở thế gian đều không thật, tất cả chỉ như giấc mộng, như sấm chớp, như bọt nước nhanh tan “*Nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh*”. Tất cả đều không thật, đều là giả.

Cho nên, ngày ngày tu tập là đối trị với sáu căn của mình “*Mắt Tai Mũi Lưỡi Thân Ý*”. Kiểm soát xem ý có “*Tham Sân Si*” không? Gom nhiep sáu căn là kiểm soát sáu căn, xem cái tai mình có thích nghe âm thanh du dương, lời nói em tai, lời nói nịnh bợ không? Sự dẫn dụ thường làm chúng ta mất cảnh giác. Chỉ có người có tâm ý qua loa,

háo danh háo lợi mới không nhận ra còn theo Hòa Thượng chỉ dạy thì tâm ý có một chút thanh tịnh là sẽ tự biết đâu là lời nói thật, đâu là lời nói giả.

Thế gian này thật nhiều hay giả nhiều? Nếu nói toàn là giả thì cũng khó nghe. Gần 20 năm trước, học trò viết lá thư cho tôi, dùng mọi mỹ từ để tán thán, thậm chí còn mang tiền đến cho tôi tiêu dùng nhưng tôi hoàn toàn từ chối. Chỉ vài năm sau thì họ cũng bỏ cả Thầy. Cho nên khen, chê đều là giả. Khen cũng được, chê cũng được nhưng quan trọng là không dính mắc. Đó mới là gom nhiếp sáu căn.

Cho nên Hòa Thượng chỉ dạy mười phương ba đời tất cả chư Phật độ chúng sanh, giúp họ đoạn phiền não, vượt thoát sinh tử ra khỏi ba cõi thì không có pháp môn nào so sánh được với pháp môn niệm Phật mà Bồ Tát Đại Thế Chí đã chuyên tu, chuyên hoằng và đã dạy chúng ta. Phương pháp mà Bồ Tát Đại Thế Chí dạy là: *“Gom nhiếp sáu căn, tịnh niệm nối nhau không cần phương tiện nào khác mà tự đắc tâm khai, vào thẳng được tánh Phật của chúng ta”* ./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!